

DEBRECENI //

FŐNYA

A debreceni református ifjúság művelődési lapja

Megjelenik havonta * VI. évfolyam 8. (55.) szám * 2006. október

A forradalom jubileumára

Él itt a Kárpát-medencében egy felszabdalt nemzet, melyet a sorsa már nagyon sokszor sebzett. Hol „bűnei miatt”, hol „csak”, mert felemelte szavát, nem tűrve meg magán soha a súlyos rabigát. Gyakorta fellépett az elnyomók ellen és az igazság mellett, és visszakövetelte, amit a hatalom vagy a sors tőle – okkal vagy ok nélkül – elvett. Akadt már a történelemben erre többször is példa, de végül a legjobb szándékokkal sem érhetett célba. Mert sokszor egyedül ment bele a szélmalomharcba, és nem vette észre, hogy a végén csak ő kerülhet, és került is, bajba. Hiszen Európa kapujában állt, és áll most is hazánk, van fél tucat szomszédunk, de mintha elválasztana tőlük egy palánk. Mit palánk? Ez már-már lassan egy hatalmas fal, amely nem igazán véd, inkább csak eltakar! Pedig hányszor védelmezték meg az európai népet, volt közöttük osztrák, lengyel, francia, német. Hányszor álltak ellen a tatár és török hordáknak, hányszor diadalmaskodtak a dicső magyar végvárok! Ennek ellenére mindig elnyomásban éltek, és volt olyan kor is, mikor mindenkitől féltek.

Az ifjúságban azonban volt mindig merészség, de az egyedül kevés lenne, kellett a tetterekészség. Ők voltak azok, akik az élre álltak, és nekimentek, ha szükséges volt, az „egész világnak”. Megmutatták az embereknek azt a helyes utat, amelyen megvalósíthatják az összes álmukat. Már 1848-ban is küzdöttek, és nem is csak egymásért: a sajtószabadságért, a demokráciáért, az önálló Hazáért. „Szabadság, egyenlőség, testvériség!” – zengték e szavakat, megtagadva ezzel az idegen urakat. Elveikből már ekkor sem szívesen engedtek, még ha ezért később meg is szenvedtek. Eredménye azonban ke-

vesebb, mint kára, mert a vezetőket a kegyetlen megtorlás várta. 1849. október 6. sötét, őszi este, a derék osztrák sógor a vértanúkat leste. Aradon, a vérmezőn nagyjaink elestek, de nemes eszméik mégis elterjedtek. Szárnyaltak előre a hosszú esztendőkből, hogy ismét felbukkanjanak majd a jövőben. Számolhatunk azért némi eredménnyel, mert a gondolatokat – szerencsére – nem nyeli el az éter. Ismét találkozunk velük egy századdal odébb, mert a magyar ifjúság ismét küzd a honért.

1956. október 23-án, ezelőtt ötven évvel, a magyar egyetemisták és főiskolások szolidaritást vállaltak a lengyel fiatalokkal és a munkásnéppel. Követeléseiket megfogalmazták már előző este, hogy a városban aznap mindenki hirdethesse. Majd ezután mindannyian az utcára siettek, és egy cél érdekében békésen tüntettek. A Bem-szoborhoz indultak, korszorúzni mentek, s út közben egyre több követőre leltek. Az eszmék hasonlóak voltak, mint 108 éve, hiába lettek azok akkor „félretéve”! Szerették volna, ha szabad Hazájuk, és nincs befogva többé cenzúrával szájuk. Méltón akartak emlékezni a márciusi hősökre, részben példaképként, részben, mint ősökre. Kossuth-címert a lobogóra, a Parlamentbe új vezetőséget, hogy kezdődhessen végre el egy lánc nélküli élet. Am ekkor is, mint mindig magukra maradtak, a szovjet csapatok meg győzelmet arattak. Akiknek sikerült, azok elmenekültek, a többiek börtönbe vagy temetőbe kerültek. Emlékezzünk hát rájuk nagy-nagy büszkeséggel, hisz' eszméik itt szállnak közöttünk a széllel.

Kerekes Zsolt

Mindenkor hálaadással tartozunk az Istennek, atyámfiai, ti érettetek, a miképpen méltó is, mivelhogy felettébb megnövekedék a ti hitetek, és mindnyájatokban bővölködik az egymáshoz való szeretet; Annyira, hogy mi magunk dicsekszünk veletek az Isten gyülekezeteiben, a ti kitarástok és hitetek felől, minden ti üldöztetétek és szorongatástok között, amelyeket szenvedtek: Bizonyosságul az Isten igazságos ítéletének; hogy méltóknak ítéltessetek az Isten országára, a melyért szenvedtek is. Mert igazságos dolog az az Isten előtt, hogy szorongatással fizessen azoknak, a kik titeket szorongatnak. Néktek pedig, a kik szorongattatok, nyugodalommal mivelünk együtt, a mikor megjelenik az Úr Jézus az ég-ből az ő hatalmának angyalaival.

(2 Thess 1, 3–7)

Verses vezércikk

(...)

Az én vezérem bensőmből vezérel!

Emberek, nem vadak –

elmék vagyunk! Szívünk, míg vágyat érlel,

nem kartoték-adat.

Jöjj el, szabadság! Te szülj nekem rendet,

jó szóval oktasd, játszani is engedd

szép, komoly fiadat!

(József Attila: Levegőt!)

RÖVIDEN

ÚJ TÉRREL GAZDAGODOTT DEBRECEN BELVÁROSA. „Szép és előre nem tervezett ajándékot kaptak a magyar reformátusok a Baltazár Dezsőről elnevezett térrel” – hangsúlyozta dr. Bölcskei Gusztáv püspök a tér átadása alkalmából tartott ünnepi beszédében. Baltazár Dezső az 1871-ben Hajdúböszörményben született lelkész Debrecenben is tanult, 1911-től töltötte be a Tiszántúli Református Egyházkerület püspöki tisztségét. A Kőlcsey Központ épületgyűjtése és a Déri Múzeum közötti tér akkor lesz teljesen kész, ha a Modemmel szemben lévő tűzfalat is felújítják, és fákat is ültetnek.

15 ÉVES FENNÁLLÁSÁT ÜNNEPELTÉ AZ IMMÁNUEL OTTHON. „Egymás terhét hordozzátok, így töltsétek be a Krisztus törvényét” – ezzel a mottóval szervezte a Debrecen Nagytemplomi Református Egyházközség az otthon jubileumát, október 13-15. között. Megalakulásakor Debrecenben ez volt az egyetlen nappali ellátást biztosító intézmény a halmozottan sérült gyermekek és fiatalok számára. Az azóta eltelt 15 év alatt sikerült az épületet teljesen felújítani. Az induláskor tizennégy gyermek számára tudtak ellátást biztosítani három helyiségben, négy munkatárssal. Ma már ötvennyolc gyermek komplex ellátását végzi harminc képzett munkatárs. A rendezvény célja az volt, hogy bemutassák azt a példaeértékű munkát, mely az intézmény falai közt zajlik.

ISMÉT EGYHÁZI TULAJDONBAN A DEBRECENI EGYETEMI TEMPLOM, melynek ünnepélyes birtokbavételére október 3-án került sor. A templom a II. világháború után is eredeti egyházi célját szolgálta, de az ötvenes évektől elveszítette az egyetemi ifjúsághoz kötődő funkcióját. Dr. Bölcskei Gusztáv püspök az átadást megelőző sajtótájékoztatón elmondta: a Templom alagsorában működő informatikai központtal a TTRE indirekt módon az egyetem fejlődéséhez is hozzájárul. Az egyházkerület a templom eredeti funkciójának helyreállítása mellett az épületben rejlő valamennyi lehetőséget ki kívánja használni, és olyan közösségi tereket szeretnének létrehozni, mely az egyházkerület oktatási intézményeinek diákjai és a Debreceni Egyetem hallgatói számára is elérhetőek és hasznosak lesznek.

PINGPONGBAJNOKSÁGOT szervez a kőlcsey-főiskola hallgatói önkormányzata október 24. és 26. között, az esti órákban. A verseny férfi és női egyéni kategóriákban zajlik majd. Nevezési díj nincs. Érdeklődni a HÖK-irodában Magyarosi Árpádnál és Fehér Péternél lehet.

Forradalmi szavalóversenyt rendeztek október 23-án, a Cívus Hotelben. Az évenként ismétlődő rendezvényt Pesti Józsefről, a forradalom egyik költőjéről nevezték el. Az ő verseit „viszik diadalra” a versenyzők.

„Egy hétig szabadok voltunk! Október 29-től november 4-ig miénk volt a haza, miénk volt Magyarország! És jöttek a szovjetek, és elvettek tőlünk mindent. De az az egy hét... a miénk volt! A vulkán peremén című versem volt '56 Talpra magyarja! Ahogy Petőfi megjósolta a negyvennyolcas forradalmat, úgy én is megjósoltam öt nappal korábban október 23-át!” A fülem hallatára mondta ezt az egyik versenyzőnek maga a költő,

BODROG, NEM KÖRÖS... Az előző számunk egyik tudósítása szövegének írása közben a sajtóban nem ritka hibát követte el a szerző: „napba nézett”... A tudósító – aki többször is megfordult már a Hegyalján – természetesen pontosan tudja, hogy Tokajban a Tisza és a Bodrog találkozik.

aki valóban átélte az akkori eseményeket.

A megmérettetés selejtezőből és döntőből állt: délelőtt kiválasztották a legjobbakat, a döntőbe jutott tizenhat szavaló délután is megmutathatta tehetségét. Három kategóriában osztottak díjakat: ál-

talános iskolások, középiskolások és felnőttek. Kétszázötven induló volt a tizedik, jubileumi rendezvényen: az ország minden területéről, sőt, a határon túlról is érkeztek. Főiskolánk hallgatói is szép eredményeket értek el.

M.T.

Főiskolánkra látogatott október 4-én a Magyar Felsőoktatási Akkreditációs Bizottság, amely az oktatás minőségért felelős független szakmai testület. Vizsgálták az óralátogatások alkalmával a hallgatói részvételt, az oktatói munkát, valamint az épület infrastruktúráját, felszereltségét. A szakoknak meg kell felelniük a minőségbiztosítási követelményeknek, csak így működhetnek tovább. Ha felsőbb kategóriába sorolják a főiskolát, akkor az itt megszerzett diplomák eszmei értéke is növekedni fog (Mónus Anikó felvétele)

Köszönetnyilvánítások

A Református Tanítónőképzésért Giday Gabriella Emlékére” Alapítvány (4026 Debrecen, Péterfia utca 1-7.) Kuratóriuma tisztelettel megköszöni mindazoknak a segítségét, akik az 2004. évi személyi jövedelemadójuk 1%-át felajánlották az alapítvány részére. Támogatásukkal az alapítvány számlájára 142.235.- Ft érkezett. Ezt az összeget az anyagilag hátrányos helyzetű, tehetséges hallgatók oktatásának támogatására ösztöndíj és alapítványi díjjal járó jutalmak kifizetésére használjuk fel. Adószámunk: 19128874-1-09, melyre továbbra is köszönettel fogadjuk a felajánlásokat.

„A Kőlcsey Ferenc Református Tanítónőképzésért Alapítvány” (4026 Debrecen, Péterfia utca 1-7.) Kuratóriuma tisztelettel megköszöni mindazoknak a segítségét, akik az 2004. évi személyi jövedelemadó-

juk 1%-át felajánlották az alapítvány részére. Támogatásukkal az alapítvány számlájára 85.726.- Ft érkezett. Ezt az összeget a külföldi kapcsolatok fejlesztésére, tanulmányutak támogatására, tehetséges fiatalok támogatására, tudományos tevékenység elősegítésére, kulturális, művészeti, hitéleti és sporttevékenység jutalmazására használjuk fel. Adószámunk: 18550665-1-09, melyre továbbra is köszönettel fogadjuk a felajánlásokat.

„A Pető József Alapítvány” (4026 Debrecen, Péterfia utca 1-7.) Kuratóriuma tisztelettel megköszöni mindazoknak a segítségét, akik az 2004. évi személyi jövedelemadó-

juk 1%-át felajánlották az alapítvány részére. Támogatásukkal az alapítvány számlájára 33.277.- Ft érkezett. Ezt az összeget a számítástechnika

területén kiemelkedő eredményt elért hallgatók szakmai és tudományos tevékenységének támogatására használjuk fel. Adószámunk: 18553046-1-09, melyre továbbra is köszönettel fogadjuk a felajánlásokat.

„A Csoknyay Gyula Alapítvány” (4026 Debrecen, Péterfia utca 1-7.) Kuratóriuma tisztelettel megköszöni mindazoknak a segítségét, akik az 2004. évi személyi jövedelemadó-

adójuk 1%-át felajánlották az alapítvány részére. Támogatásukkal az alapítvány számlájára 1.962.- Ft érkezett. Ezt az összeget az azon hallgatók támogatására használjuk fel, akik a magyar nyelv ápolása, értékeinek megőrzése érdekében kimagasló eredményt értek el. Adószámunk: 18558003-1-09, melyre továbbra is köszönettel fogadjuk a felajánlásokat.

JEGYZETPALETTA

Nyelvdömping

A PONS nyelvkönyvsorozat Nyelvtan 3 lépésben című könyve hasznos lehet az angol vagy olasz nyelvet tanulók számára. A nyelvtani témákat három nehézségi szinten tagláló könyv ideális a gyakorláshoz, ismétléshez.

Megjelent az új TELC-gyakorlókönyv, amely középfokú nyelvvizsgára készíti. Öt teljes nyelvvizsgatesztet tartalmaz az összes feladattípussal. (The European Language Certificates Communication and Competence). A kiadvány önálló felkészülésre kiválóan alkalmas.

2B or not 2B: Ami az angolórától kimaradt címmel megjelent Martin Csaba könyve. A feldolgozott témák eltérnek az eddig megszokott nyelvkönyvek témáitól. A legproblémásabb szavak, a kiejtés és a hasznos kifejezések elsajátítása mellett a Hard-Core nyelvtannal is megismerkedhet az olvasó.

A tanári mesterség tartalmi korszerűsítése céljából jött létre A tanári tudástár című sorozat, melynek legújabb része Kőfalvi Tamás e-tanítás (Információs és kommunikációs technológiák felhasználása az oktatásban) című könyve. A leendő és gyakorló pedagógusokat hozzásegíti ahhoz, hogy munkájukat a megváltozó oktatási környezetben is magas színvonalon és eredményesen tudják ellátni.

További friss, a hallgatók vizsgákra készülését jelentősen segítő kiadványok:

Sipos Balázs: A politikai újságírás mint hivatás

Anthony Giddens: Elszabadult világ: Hogyan alakítja át életünket a globalizáció?

Az élet dolgai sorozatból:

Félelem, hit, gyógyulás

A megbetegítő lélek: Civilizációs betegségek

Mit tehetünk maunkért? Az ember belső lehetőségei

Mónus Anikó

Debreceni Főnix

A debreceni református ifjúság művelődési lapja * Megjelenik havonta * Kiadja a **Református Ifjúsági Média Alapítvány** és a **Kőlcsey Ferenc Református Tanítónőképző Főiskola** * Felelős kiadó: **Dr. Csorba Péter**, a KFRTKF rektora

Szerkesztőség: KFRTKF, 4026 Debrecen, Péterfia u. 1-7., 221-es terem. Tel.: (52) 518-500/18601 * E-mail: fonixlap@freemail.hu

Felelős szerkesztő: **Arany Lajos**. E-mail: aranyl@kfrtkf.hu, lajosarany@citromail.hu * Tervezőszerkesztő: **Szekeres Tibor** * Hallgatói szerkesztők: **Andriska János** főszerkesztő, **Takács Péter Levente** tördelőszerkesztő, **Angyal Ádám** képszerkesztő, **Kovács Barnabás** publicisztikai szerkesztő, **Tar Anita** hír- és sportszerkesztő *

Állandó munkatársak: Bencsik Ildikó, Bihari Szabolcs, Birki Bernadett, Gelányi Enikő, Kabódi Eszter, Kerekes Zsolt, Kovács Fruzsina, Oláh Ákos

Kéziratokat elektronikus úton várunk. Szövegeket és képeket nem őrzünk meg, nem küldünk vissza!

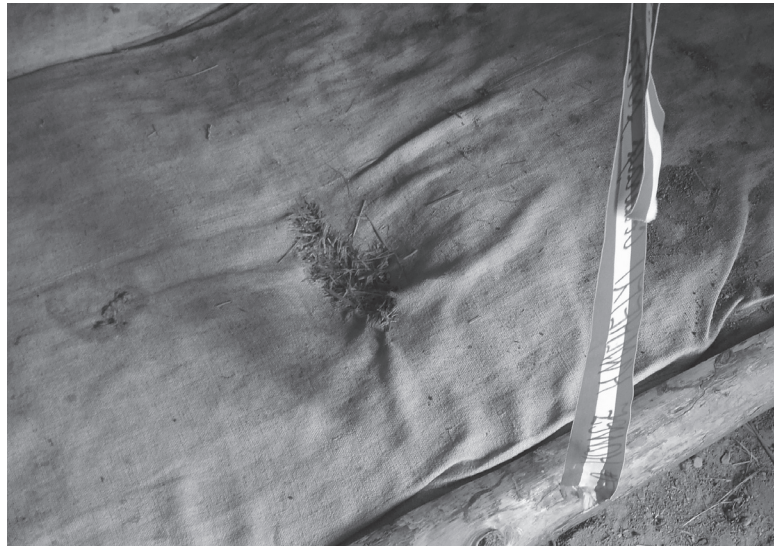
Készült a Litográfia Nyomdában, Debrecenben – felelős vezető: **Vécsei Tibor** * HU ISSN 1787-7652

Egy rendszer szégyenfoltja

A Recski Nemzeti Emlékpark, az 1950 és 1953 között létezett Recski Kőbánya, Kényszermunka-Haláltábornak állít emléket. Nagy Imre miniszterelnök Sztálin halála után – 1953 őszén – az ÁVH többi törvényellenes intézményével együtt ezt is bezáratta.

Takács Péter Levete fotóösszeje

Katalin utca a Kossuth utcában

Az irodalom, a filmművészet és a tudomány randevúja a Matula-napokon

Színes és rendhagyó napokat tartottak október 2. és 8. között a Debreceni Református Kollégium Dóczy Gimnáziumában. A Matula-napok programsorozata természetesen istentisztelettel kezdődött a Kossuth utcai református templomban volt: két – a Dóczyban végzett – diák szolgált: Jenei Péter és Nagy Péter

– Szabó Magda Kossuth-díjas író a Dóczy Gimnázium diákja, később tanára iránti tiszteletből döntöttünk úgy, hogy a születésnapja és Gedeon-nap körül kulturális napokat rendezünk minden évben – emlékeztetett Ablonczy Béla, a program szervezője. A kulturális napok nevét is az író Abigél című regényéből kölcsönöztük (a műben szereplő iskola viseli ezt a nevet). Nagy örömünkre rendezvényünket ebben az évben is igazán emlékeztetessé tette Szabó Magda személyes részvétele. A diákok és az ide látogató idős „dóczyzták” nagy érdeklődéssel fogadták az író-olvasó találkozót, és közösen ünnepelték az író 89. születésnapját.

Ami a többi programot illeti, igen rangos a hagyománnyá vált irodalmi-történelmi vetélkedő, melyet nagy szakértelemmel és lelkesedéssel vezet már ötödik alkalommal Földiné Kövendi Magdolna, a gimnázium történelem-munkaközösségének vezetője. A megmérettetés fő témája az idén a Katalin utca című Szabó Magda-regény volt.

A tanárnő elmondta, hogy a vetélkedő célja a mai magyar irodalom megismeretése, megszeretése a tanulókkal, valamint a múlt és jelen közötti élő híd és más iskolákkal való kapcsolat kialakítását is elősegíti a vetélkedő.

Az idén első helyezett a Dóczy-gimnázium lett, a második az Ady-, a harmadik pedig a Svetits-foglalhatta el.

Gazdag élményben volt részük azoknak, akik Győri L. Jánossal találkozhattak. Ő a frissiben megjelent, „Egész Magyarországnak és Erdélynek... világszerte lámpása” című könyvét ismertette.

Buka László rajztanár szervezésében képzőművészeti kiállítást rendeztek az iskola galériájában, Marsai Ágnes munkáiból.

Érdekes színfolt volt Kóti Katalin tanár beszélgetése Tóth Barnabással, az ifjú színésszel filmrendezővel. Elmaradhatatlan ezekről a rendezvényekről a Ki mit tud?, és a sportversenyek.

A rendezvénysorozatot gaz-

Szabó Magda

dagította az iskola két tehetséges

Nagy Gábor felvétele

tanulójának tűzzománc-kiállítása, melyet Takács Judit tanárnő mutatott be.

A Matula-napokat záró istentisztelet a Kistemplomban volt. Dr. Baráth Béla református lelképásztor, a hittudományi egyetem docense hirdetett igét.

Magyar Mária

Vissza a forráshoz!

A reformáció célja nem az egyházszakadás volt, hanem a megújítás

„Október 31? Hát a halottak napja... Vagy nem is. Mindenszentek. Vagy akkor micsoda? Ja, tudom már! A Halloween. Nem?” Ha ma megkérdezzük egy hétköznapi embert, valószínűleg ilyen, vagy ehhez hasonló fejtetést hallunk.

De vajon mit gondolhat erről a református egyházban tevékenykedő ember? Cs. Kiss András józsai református lelkészről arról érdeklődtem, milyen jelentősége van ennek a napnak az egyház életében.

– Az egyéb egyházi ünnepeink Jézus életének különböző eseményeihez kapcsolódnak. Ez nem, ez már az egyháztörténelem egyik jelentős eseménye. A reformáció

célja nem az egyházszakadás volt, hanem az egyháznak a megújítása. Maga a szó is azt jelenti, hogy reformálódni, visszaalakulni. Vissza kell térni a forráshoz: Jézus Krisztushoz.

Hiszen Ő maga a forrás. János evangéliumában van egy idevágó lge: „Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék! Aki hisz énbenem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek!” (Jn 7,37-38) Oda kell újra és újra visszamennünk. Ez persze nem azt jelenti, hogy egy évben egyszer kell visszamennünk a forráshoz, hanem inkább ez az ünnep figyelmeztet arra, hogy ennek újra meg újra meg kell történnie.

Moldován Tünde

Angyal Ádám montázsza

A minden és a semmi közt

„Azt válaszd társadul, házastársadul,
akivel egy életet végig tudsz beszélgetni.”

Peregnek a napjaink, de egy vilámcsapás, és megdermed az idő – ezt Ő állította meg. Hirtelen jön egy ember, egy másik, egy ismeretlen, aki egy szempillantás alatt, észrevétlenül férkőzik be a gondolatainkba, a szívünkbe, és egyszer csak azt vesszük észre, hogy ez a gondolat, ez az érzés végigkíséri napjaink minden percét. Egyetlen embertől szebbé és könnyebbé válik a küzdelem a mindennapi gondokkal szemben. – Ez az egyetlen menekülési útvonal a mindennapokból és a beszűkülésből – vallja G. Ádám huszonéves hallgató. – Ha nincs szerelem az úton, akkor olyan, mintha nem is éltél volna. Több ezer éves irodalom, történelem, filozófusok, pszichológusok foglalkoznak vele, elmondják a saját látásözükből, de mindegyik csak tapogatózik. Csak vélekedhetünk róla, de konkrét senki sem mondhat ebben az ügyben...

Nehezen körülhatárolható ez az érzés, sőt, igazából lehetetlen. Ezért akár mondhatjuk, hogy a minden és a semmi között terül el. A gyűlölettől – mondják – egy hajszál választja el a szerelmet. Hiszen valljuk be, hirtelen jön ez a nagyszerű érzés, és fájdalmas lassúsággal, gyakran gyűlölködésben múlik. A mindennel vagy a semmivel semmiképp nem azonosítható. Létezése a minden, hiánya a semmi határát súrolja.

– Ez csupán tiszta biológia, kémia és fizika – mondja G. Ádám. – A fajfenntartáshoz nélkülözhetetlen adalékanyag, hogy a nagy tömegből megközelítsd a nőtényt.

Valóban ilyen egyszerű volna? Ennyire statikus? A nagy Ő, aki megfagyasztja az időt, csak kémia és biológia? Sz. Zoltán biológiatanár szerint: nem. – Ez inkább csak a szexualitásra igaz, az utódok nemzésére. Az embert épp az emeli ki az állatvilágból, hogy jóval elvontabb érzelmeket tud közvetíteni, és így azt az embert találja meg, aki minden szempontból partnere lesz.

Amikor elkezdődik egy kapcsolat, sokszor érezzük azt, hogy nem

is tudjuk, miért, de nagyon szimpatikusnak találjuk az illetőt. – Mindenkinek van egy saját egyéni illatanyag-kibocsátása – folytatja Sz. Zoltán. – Tudat alatt működik, hogy valakit szimpatikusnak találunk. Tudományos tények szerint ebben az illatanyagok játszzák a főszerepet.

A kitartás, a türelem, az odaadás nagyon fontos egy kapcsolatban – ez sablonnak tűnhet, de ma már nagyon ritka, hogy valaki ezt meg is tudja valósítani. Szabó Anita tanulót arról kérdeztem, mi a titka az évek óta tartó kapcsolatának, és hol vált ez igazán komollyá. – Egyszer csak azt veszi észre az ember, hogy mindazok a kérdések, vélemények és gondolatok, amelyek eddig némák maradtak, megbeszélés tárgyává válnak. Mindenféle kétely és félelem nélkül, őszintén jön elő az emberből. Azt vesszük észre, hogy életünket szenteltük Valakinek, miközben nem is éreztük, áldozatot hoztunk.

Pinczésné dr. Palásty Ildikó főiskolai tanár szerint annak is meg van a lehetősége, hogy egyszerre több embert szeressünk. – Valószínű, hogy az ilyen párkapcsolatok azért alakulnak ki, mert az egyik kapcsolat nem elégíti ki az egyént minden vonatkozásban – mondja Pinczésné tanárnő. – Az csak kevesek kiváltsága, hogy az életüket egy személy mellett ugyanazzal az érzelmi kötődéssel, szoros bensőséges intimitással élék meg. Erich Fromm definíciója szerint a szeretet

elsajátítható, megtanulható képesség. Ez vonatkoztatható a szerelemre is. A serdülők a mai világban viszonylagos gyakorlatra tesznek szert. Azt gondolom, hogy ez így van rendjén. A párkapcsolatoknak a gyakorlatát meg kell tanulnunk, hogy tudjunk a másik emberhez, az ő viselkedés-, elvárás szintjéhez alkalmazkodni. Magunkat nagyon sok kapcsolatban kell más emberek viszonylatában kipróbálnunk.

– Isten munkálkodik bennünk, hogy vágyjunk, hogy keressünk egy kapcsolatot – vallja Jenei Zoltán református lelkész. – Egy társvalasztás többesélyes keresés, lehet egyszerre több személyre szimpatikus. Beszélgetni több mindenkivel szabad. Ez a keresésnek egy nagyon egyszerű, nagyon emberi módja – vélekedik – Van egy egyszerű aranyos, de mély értelmű meghatározás:

„Azt válaszd társadul, házastársadul, akivel egy életet végig tudsz beszélgetni.” Amikor eldől az ember szívében, hogy kit választok társamul, onnantól személyes a kapcsolat, amíg véget nem ér a holtomiglan-holtáiglan jegyében. A Földön egy mindent felülmúló érzelmi, egzisztenciális kötődés a szerelem, Isten ajándékának tekintjük. ...hiszen az időt csakis Ő állíthatja meg, ki sorsunk irányadója, de eme ajándéka által akár képesek lehetünk mindenre – a semmi közepén.

Kapus Gina

ÁHITAT

Felcsillanó fények

„Lelkem várja az Urat, jobban, mint az örök a reggelt, mint az örök a reggelt”
(Zsolt 130,6)

Egy nagyon régen látott barátommal találkoztam a minap. Elmesélte, hogy sajnos, a munkája miatt csak reggelente tud a szeretteiért imádkozni. Amikor felkel, és kezébe veszi a Szentírást, még szinte sötét van. Elolvassa a Biblia-kalauz napi igéjét, és imádkozik. Amikor újra kinyitja szemét, a nap már fent van, lelkét pedig nyugodtság járja át. Milyen hatalmas Istenünk van, megadta számunkra azt a lehetőséget, hogy láthatjuk a lemenő Napot! Majd amikor újra felébredünk, hálát adhatunk Neki kegyelméért,

védelméért, és ezért a nap mint nap megtörténő csodáért, hogy kihozza a mélységből számunkra – a napot. Olvastam egy történetet, melyet az egyik egyiptomi remetéről írtak le: késő este felállt, és Kelt felé fordult. Két kezét az ég felé emelte, és addig imádkozott, amíg a Nap nem kelt fel. A legnagyobb sötétségben is tudott a felkelő nap felé nézni! És hogy a ma embere milyen? Mi inkább nyugat felé nézünk. A lenyugvó Napra tekintünk. Fontosabb számunkra minden baj, probléma és a halál. Pedig csak meg kellene fordulnunk, és várni az első sugarakat.

Ezek azok a kora reggeli sugarak, melyek erőtlenek ugyan, mégis a legfontosabbak. Ilyen sugarak

tudunk mi is lenni embertársaink életében. Hiányzik az egymás iránti figyelem és törődés: csak éppen igazságérzetünknek teszünk eleget, és nem vesszük észre a mögötte megbúvó felelősséget. Pedig egy kedves mosollyal is segíthetnénk, az utcán egy idegennel szembeni figyelmesség is sokat jelenthetne... Ezek mind kis fények, melyeket kevesen vesznek észre... A barátom, akivel az imádságról beszélgettem, emlékeztetett arra a napra, amikor hűséges kutyáját veszítette el, és megpróbáltam vigasztalni. A fontos dolgokat az ember egy életen át, a szívében őrzi. Legyünk mi a felcsillanó fény embertársaink lelkeinek mélyén.

Hegedűs Dorottya

KOMMENTÁR

Mindenki egyéni?!

Érdekes jelenségre lettem figyelmes az év elején: mindenki egy papírt lobogtatva üldözte a tanárokat. Már megint lemaradtam valamiről – gondoltam magamban. De kiderült, hogy nem, csupán leleményes csoporttársaim kiváltották az egyéni tanrendet (mert ők olyan elfoglaltak!).

Azt megértem, ha valaki tényleg a tanulmányaihoz szorosan kapcsolódó szakmában dolgozik, de hogy már lassan alig látni egyszerű, „mezei” hallgatót, aki azért jár iskolába, hogy órát látogasson, az is biztos.

Egyéni tanrendet szinte bárki válthat ki; az első lépés, hogy kérni kell egy nyomtatványt a Tanulmányi Osztályról, melyet a tanárokkal kell elfogadtatni. Az, hogy az óralátogatás alól milyen mértékű felmentést kap a hallgató, az az oktató jóindulatától függ. Ezek után írni kell egy kérelmet, amit dr. Cserhátné Vecsei Ildikó oktatási és informatikai igazgató bírál el. A hallgatók „szakmai” elfoglaltságukra, méltányolható családi okokra hivatkozva kérhetik a részleges vagy teljes felmentést. Az idei tanévben csaknem negyven hallgató vette igénybe az egyéni tanrend lehetőségét, többségük kommunikációs szakos, felsőbbéves. Nem minden esetben kell igazolást hozni a mun-

	Hétfő	Kedd	Szerda	Csüt.
1.óra	DOHÁNYZÓ			
2.óra	DOHÁNYZÓ			
3.óra	VÁSÁRLÁS			
4.óra	VÁSÁRLÁS			
5.óra	Gépteremben			
6.óra	Gépteremben			
7.óra	Gépteremben			
8.óra	BÜFÉ			
9.óra	BÜFÉ			
10.óra	DOHÁNYZÓ			
11.óra	DOHÁNYZÓ			

Angyal Ádám felvételei

káltatótól, ezért előfordul, hogy visszaélnék ezzel. A főiskola Tanulmányi és vizsgaszabályzata inkább hallgatóbarát, mint régen, így a rendszer gyenge pontja, hogy senki nem ellenőrzi, milyen elfoglaltsága miatt mentesül az óralátogatás alól az illető. A becsületességen múlik, ki mennyi órára tud, és akar bejárni. Ne felejtjük el, hogy a kommunikáció szak gyakorlati óráit igen nehéz pótolni, ezért nem érdemes túlzásba vinni az igazolt „lógást”. Nem mindegy, hogy a diák a vállalt tevékenységeit iskola mellett, vagy iskola helyett végzi.

Főiskolások vagyunk, „felöltöztünk”, csekély ösztöndíjjal! Mindenki próbál boldogulni; ki így, ki úgy. Van, aki dolgozik, van, aki diákhitelből él, és van, aki mindkettőből. De ha mindenki egyéni tanrendet vált ki, akkor kit fognak a szakmára okítani? Vagy ez már előrevetíti a jövő távoktatási rendszerét?

Bencsik Ildikó

JEGYZET

Árnyéokra vetődve

Most még küzdünk az utolsó napsugarakért, még áztatjuk magunkat azzal, hogy nincs is olyan hideg, ki lehet húzni egy kiskabátban. De sajnos, rá kell jönnöm, hogy most már az este hét óra valóban estét jelent. Ez már nem nyár – de még nem tél.

Ezen elmélkedvén lépkedtem a Hatvan utcán, mikor szigorú szél kapott a kalapom alá, és majdnem lerepítette a fejemről. Az utolsó pillanatban csíptem el, és nyomtam újra a fejembe. Összereztem: ez már nem az a békés nyári szellő, amelyet hónapokon keresztül élveztem. Már sötét van, és egyetlen szórakozásom, hogy az árnyékokat figyelem. Megláttam egy ház falán: a szoknyámat lobogtatta az az átkozott szél, a hajam is olyan furcsán repkedett mellettem, mintha nem is hozzám tartozott volna (talán csak a kalap tartja a fejem).

Végre megérkeztem a buszmegállóba. Számolgattam a másodperceket, és reménykedtem, hogy fűtött buszt küldenek majd (hiú ábránd, de azért mégis, olyan jó eljátszani a gondolattal, hogy egyszer talán nem fagyok oda az üléshez). Alig bírtam kivárni azt az egy percet, de megérte, mert most kivételesen meleg volt. Kényelembe helyezkedtem az ülésen, és olvasni kezdtem. Égett a villany, de az én könyvemhez nem jutott el a fény. Nem is erőltettem tovább megfáradt szememet, inkább csak a fehér lapon tovasuhanó árnyékokat néztem. Mindig ugyanazok az alakok. Először egy bongyorka hajú kalap (ez volnék én), majd sorban a többiek. A körülöttem állók, a mögöttem ülő, majd a „külvilág”: a fák, épületek fenséges alakja.

Hazaértem. A busz óriási szuszogással és fűtással állt meg, én pedig leugrottam, és szinte futólépésben tettem meg az otthonomig vezető száz métert. Ez nem kis teljesítmény szoknyában és tíz centis sarkú cipőben (ja, kérem, ezt művelik az időjárás viszontagságai). De arra még jutott időm, hogy az orrom elé pillantsak, a földre. Negyedmagammal rohantam ilyenformán: én voltam meg a három árnyékom, akik folyton-folyvást megelőztek. Szerettem nézni őket, mert magasak, karcsúk és vékonyak. Csalóka kép, ám mégis a tökéletesség szimbóluma: a fehér fényben fűrdő feketeség. Gyönyörűen kiegészítik egymást.

Hallgattam a cipőm kopogását, amint beszélget az aszfalttal. Talán azt mondta neki, hogy jó volna már otthon lenni. A meleg házikóban, ahol nem kell gyötrődni a mindent felborzoló szélről. Ahol már más szórakozás is van, nem csak az árnyékok figyelgetése.

Moldován Tünde

Vitéz Ferenc

Disztichonok a gályarabok emlékére

Véres rozsdá enyész az izzadt tömlöcök odvét –
Mennyi gyalázatot ért mélyben a dús korom-érc!
Volt akarat, nagy, régi erő, és voltak az újak;
tudták, tisztul a vág, s nem mocskolja be vád.
Hangos bánatukért kis templomok álltak a sorba,
tiltakozott papi szó s lángja: a sok tanító.
Mézes bájít követett csend, majd a halál tüzes éke,
s benne az Úr szava: szép lesz a dicső menedék;
hirdették az ígét páncélos, szikla-reménnyel,
mert aki állja a kint, rá a halál se kacsint.
Voltak alázatukért bátrak, korbács nyoma fáj bár,
s volt ki feladta hitét, bús lélek-szanitéc.
Ámde közel száz volt, aki nem rettent meg a gyilkos
vádak előtt – a bilincs vashideg íze a kincs.
S negyven volt, meg az egy, aki látta, milyen vad erő nőtt
szét a galád vizeken; gálya-ítélet a rend.
Elhajtották mindet, a bánat osont fel az égig;
lomha, vak éjszaka lett, s őket várta Trieszt,
majd Nápolyba terelték rabnak, húzni a gályát –
Őrizték a tüzet, harmincan hitüket.
Halk jajukat mormolta a tengeri szél, s kiabáltak
lázban lenn a habok: hol vagytok, ti vakok?!
Nem bánt senkit e vérrel hintett gög, a gyalázat;
szép Európa süket, s nem tudják nevüket?
Mint az a cserje a templomkertben, mint aki fává
nőtt, terebélyes a lomb, pirkadat ághegye bong.
„Halni megyünk a habokba, huszonhatan érted, Urunk ma,
hívj el, fogd a kezünk, angyalaid mi leszünk!”
S mint a harangok a tűzben, megszólaltak a szívek:
nem lehet ennyi gyilok, s hogyhogy az Úr a titok?!
Már Európa is ébredt, útra bocsátva a holland
Ruyter kis seregét – nézve le rájuk az ég!
Karcú hajóval táncolt értük a jó kapitány, mint
villám szelve habot, s megmenekültek azok.
Nem térhettek vissza magyar földjükre a bátrak,
messzire szóltak imák, bünt vallott a világ.

Ám a dicső vérű papokat befogadta Velence
s értük szól ma a dal: Istentől diadal.

Tudjuk a törvényt, hogy lesz roppant súlya imánknak:
Nincs bölcsebb akarat; add oda még ma magad!

Molnár András

A sors

Mint szeszélyes gyermek,
Kit űz ifjú vére,
Játszad az előttem
Sorsom néhány éve.

Révedezve nézem,
Elmereng az azon:
Vajj' a jövődőben
Lesz-e derült napom?

Emlékeim közt a múlt
Szélvészésként kavargó,
Kedélyem beborult,
Boldogtalan vagyok.

Miért van e rossz kedv,
Nehéz megmondanom.
Az öröm és a bú
Napjait számolom.

Rövid idő kell csak,
Hogy azt kitaláljam:
Derűsen az eget
Elég ritkán láttam.

Boldogságérzetem,
Ha volt is, gyorsan szállt;
Bármennyire hívtam,
Csak néhány percet várt.

Olyan a mi sorsunk,
Mint a nyári idő:
Felhőbe bújt napunk,
S nemsokára kijő.

Ha bármilyen nehéz is
Az időforgatag
Tengere közepén
Megállni a sarat,

Gondolj mindig akkor
Merészet és nagyot:
Jöhet ezer orkán,
Ember maradok.

1952. február

A szerző, dr. Molnár András, Debrecenben él, immár nyugalmazott jogász. A verset szinte még gyermekfővel, „boldogult ifjúkorában” írta, s a szerkesztőség kérésére bocsátotta rendelkezésünkre.

Méliusz Juhász Péter

Lévay Botond

Kálvinista portré

jobb, hogy engedted,
az arcszobrász idő
hadd kérgesítse húsdod, inad
és ráncaiddal tekinteted
faragja nemesre,
pácolja ékesre szikes hittel,
s végképp szentesüljön pecsétjével
az, amit öregségedre kiérdemeltél:
szemedből is kisugárzó
megharcolt és megfuttatott békéd.

Különcök szórakozása

Ezen az estén csupán én voltam és a gondolataim. Az egyetem parkjában jártam, nem volt még késő, este kilenc alig múlt. Nyár ellenére hűvös őszi szellő fújdogált, kissé talán fáztam is.

Leültem az egyik padra a szökőkút mellé, hallgattam a víz csobogását, és azon kezdtem el gondolkodni, hogy miért csak augusztus végén világítják ki a kutat. Vagy talán csak régen jártam már erre?

Legutóbb július utolsó hetében, egy hasonlóan hűvös estén üldögéltem ugyanezen a padon, akkor még nyüzsgött az élettől a hely, akkor még én sem voltam – egyedül. Szerelmespárok, családok kicsi gyerekekkel, turisták, mindenféle emberek megfordultak itt. S egy ismerős dallam, mely a fejemben zúgva rég nem látott kedves arckokat idézett elém, majd egy ismerős érzést is hozott. A hiányt. Később

valakit észrevettem a szomszédos padon, őt is csak akkor, amikor távozott.

A messzeségben már nem tudtam kivenni, nő volt-e vagy férfi. Egy pillanatra elmerengtem: vajon ő is csak a kútban gyönyörködött, vagy várt valakit, aki nem jött el? Több kérdést nem mertem feltenni magamnak, hiszen annyi lehetséges válasz van, hogy az éjszaka biztosan nem jutottam volna a végére.

Üldögéltem még egy darabig a pad tetején, majd én is továbbálltam. Nem volt semmi dolgom, ezért úgy döntöttem, maradok még, és megkerülöm a szökőkutat.

Az Egyetem sugárút különösen gyönyörű éjszaka, mindig is ámulatba ejtett. Kislányként olyan hosszú utcának véltem, amely elnyúl a végtelenbe, és sosem tudnék végigmenni rajta. Ma már tudom,

hogy nem így van, mégis, amikor arra sétálok, a kút mellett mindig eszembe jut ez a gyermekkori érzés.

Elmélkedéseim közben észre sem vettem, milyen gyorsan körberétem; az emlékek és a gondolatok teljesen magukkal ragadtak. Ahogy a lépcsőkön felértem, megláttam még egy embert, aki az Egyetem tövében ült – egyedül. Nem úgy tűnt, mintha várna valakire; talán ő is megnyugodni jött ki ide.

Hiszen itt van ez a varázslatos park a Nagyerdőn, és mi mennyire nem értékeljük! Jobb a városban szórakozni, kocsmákban múlatni az időt, pedig itt egy árva lélek sincs. Néha el-elmegy néhány ember, átvágnak rajta gyors léptekkel, hiszen örökké sietnek valahová. Mások bódult állapotban még csak azt sem tudják, merre járnak.

Időnként egy-egy villamos hoz-

ta vissza a földre gondolataimat. Világító ablakocskáival olyan, mint egy szellemvasút, amely éjszakáról éjszakára átszeli a sötét erdőt. Megálltam, s egy ideig követtem az egyik újtát, majd szem elől tévesztettem. Ilyenkor az embernek olyan érzése támad, mintha teljesen egyedül volna a világban. Csak állok, a földet és az eget bámulva. Mit gondolhat valaki épp most rólam?

„Egy lány egyedül az éjszakában, csak áll egymagában, és néz valamit.” Ezt talán? Mégsem tudják, mire gondolok, igaz, nagy luxus manapság másokon elmélkedni... (Önmagunkon pedig már-már felesleges.)

Hogy miért is voltam azon az estén arrafelé? Még magam sem tudom igazán. Eredetileg a barátaimmal volt találkozóim, de valamikor út közben egy furcsa érzés kerített

hatalmába: mintha engem hívna a park.

Úgy éreztem, emlékezve könnyebb megérteni, mit miért történt, s a legfontosabbat: aki voltam, és akivé lettem. Annyi minden eszembe jutott, kérdések, feltevések, igazságnak látszó dolgok, de felelet nem jött, csupán pillanatnyi káprázatok.

Fél óránál nem töltöttem több időt ott. Életem egy napjának kicsiny része: harminc perc. Mégis ezernyi kérdés megfogant bennem, egyetlen egy válasz nélkül.

Talán csak a különcök szórakozása ez, állni a lépcsők peremén a szélben, a víz morajlását hallgatva, és nézni-nézni a messzeségbe, azon a végtelenbe nyúló fényes utcán, mely talán visz valahová; olyan helyre, ahol megtalálhatnám a válaszokat a kérdéseimre.

Csendom Andrea

A bálók bálja

Ha nem 2006-ot írnánk, és így tizenkilenc évesen még hinnék a tündérmesékben, azt mondanám: oda pottyantam. Iskolánk idei gólyabálja épp péntek 13-ra, különleges októberi napra esett...

A Kölcsey Központ előtt kisasszonyok és elegáns urak gyülekeztek. A bejárat előtt fogadóbizottság várta az érkezőket, akik illedelmesen útbaigazítottak minket. Beérve fotósok hada vette közre a báli ruhába öltözött fiatalokat. Ért-hető...

Az est fellépői között találkozhattunk a Fantasy Tánc-Show csoport bemutatójával, Magyarosi Árpád gitárjátékát hallhattuk, illetve színpadra lépett Varga Feri a Me-gasztárból.

A nagyteremben este nyolc órától tekinthettük meg a műsor-számokat. Mint a kulisszák mögöl kiderült, a fantasy-sok vezetője nem több mint húsz éves, és mégis

csodálatos koreográfiákban gyönyörködhattunk, melyeket ő komponált. A „mi Árpink” ismét nagy átéléssel zenélt nekünk, míg Varga Feri feldobta az est hangulatát.

Volt itt minden... Tánc kifulladásig, hajnalig tartó nagy beszélgetések, az asztaloknál móka és kacagás. Minden jelen volt, ami egy szezonnyitó gólyabálhoz szükséges. Éjfél környékén a jókedv már garantált. A bálterem megtelt iskolánk növendékeivel, akik a régi zenékre is olyan boldogan ropták, mintha a mai slágereket hallgatták volna. Míg sokan itt érezték jól magukat, addig a társaság másik fele szendvicseket majszolt, vagy épp a pultot döntötte.

Kifelé tartottam a táncos részről, amikor érdekes dolgot pillantottam meg. A fiatalember, aki a látóterembe került, odaszaladt az egyik „kis hercegnőhöz” letérdelt előtte, mint egy lovag és kezét csókolt neki. Ez mindenki számára óriási meglepetést okozott. Mégis mondhatjuk: jó

volt ezt látni, hiszen manapság azt hihetnénk, hiányzik az emberekből az őszinte érzelem.

Majdnem hajnali fél háromra mutatott az óra, amikor a Cool Miners zenekar énekesnője bejelentette: vége a mulatságnak, ez az utolsó számuk. A fiatalok elkeseredtek, tapsviharba kezdtek, kiharcoltak egy búcsúdalt.

Három óra előtt kicsivel már a Bázisban folytathatták a Gólyabál After Party-t, ahol hasonlóan jó hangulatban múlathatták az időt DJ Soneec-kal.

Egyetlen dolog volt, amit sajnálhatunk: kevesen vettek részt iskolánk egyik legnagyobb rendezvényén. HÖK-öseink már hetek óta erre a napra készültek. Rengeteg munkát fektettek abba, hogy mi itt október 13-án kellemesen érezzük magunkat. Csak remélni tudom, hogy jövőre sokkal buzgóbb tétások lesztek!

Soraimat Petőfi Sándor idézetével zárnam, mely a meghívón volt

Huszi Kitti felvétele

látható: „... cimbalom, hegedű és bőgő / Hangot adott... / Jaj de mi hangok ezek! – / Ezeknek hallata visszaidézi / Tündérhatalommal / Emlékeztembe / Éltem legszebb idejét!”

Hisz tényleg ezek lennének legszebb éveink, használjuk ki ezt, ha tehetjük!

Higgyétek el, megéri, lesz mire emlékezni főiskolás éveitekből!

Budai Barbara Réka

Aranysárga Debrecen

László Ákos grafikusművész szemével a város egy elvarázsolt képíró

Megrázó és egyben üdvözítő rajzok. Komor, bölcs színekben pompázó házak, templomok, amelyeknek falai dőlnek-lo-bognak, szabadon fölszállnak a földről. Adys lázadás és függetlenség, fájdalom és szenvedély jellemzi László Ákos grafikusművész alkotásait. Ma sem értem, de képei láttán olyan érzésem támad, mintha hosszú és kalandos utazásra vinne látványuk; pedig legnagyobb részét szülővárosom, Debrecen utcáiról mintázták őket. Meg akartam fejteni a titkot, ezért arra gondoltam: szóra bírom a Holló László- és Csokonai-díjas képrajzoló.

- Már a kezdetektől tudta, hogy kép-zőművész lesz, vagy szüksége volt ösztönzésekre?

- A szomszédunkban lakott egy székely cserépkályhás, Dénes bácsi, aki mindig egy-egy régi fotó alapján próbálta a cserepet mintázni. Én pedig kedvesen megjegyeztem egy hét éves gyermek naivitásával: „Dénes bácsi, ennek a szarvasnak rosszul vannak megmintázva a agancsai!”, és kijavítottam. De van

egy korábbi történetem is, ötéves koromból. Nagyszüleim neveltek Nagyváradon. Nagypapám minden vasárnap délután kézen fogott, hogy felvigyen a Macskadombra, az egyik kiskocsmába. Az államosítás előtt még sok magán szőlőtermelő volt ezen a helyen. Közben nagypapám borozgatott, és a háborús élményeiket mesélték a cimborákkal, a kocsmá falán egy gyönyörű festményre lettem figyelmes. Lehajtott fejjű, térdeplő honvédtiszt volt a képen, körülötte pedig elesett honvédek, a képaláírásra is emlékszem: „Nagy Bercsényi Miklós sírdogál magába, elveszett szegénynek minden katonája”. Elmélyülten csodáltam ezt a képet; arról álmodoztam, hogy az életben egyszer magam is festek hasonló.

- Beteljesült azóta ez az álom?

- Egyrészt igen, hiszen több mint negyven esztendeje veszek részt csoportos és egyéni kiállításokon, és e sok év alatt rengeteg képet készítettem. Másrészt nem, mivel nem történelmi eseményeket dolgozok fel, témáim a falurombolás

és az erdélyi tragikum életérzése köré csoportosulnak.

- Mit jelent László Ákos számára a szépség?

- A szépség esztétikai kategória, de ha jobban megvizsgálod a képeimet, rájössz, hogy nem mind egyikre illik a klasszikus értelemben vett szép jelző. Az esztétikai tanok fontos idézetével, miszerint „szép az, ami érdek nélkül tetszik”, nem értek egyet. A képeim megrázóak, expresszívok, és sok bennük a groteszk. Goya- és Kafka-feldolgozások, variációk, illusztrációk ezek.

- Számos hazai és nemzetközi művésztelép tagja, járt Franciaországban, Olaszországban és Svájcban is, mondhatni igazi világotutazó életet élt. Ezek az utak segítették a szellemi kalandozásokban?

- Igen. Egy várossal való találkozás számomra olyan, mint a szerelem. Nagyváradon a Körös-parton és a lengyelországi Kazimierzben élttem át korábban a táj és az emberek olyan harmóniáját, egymáshoz kötődését, mint amikor Debrecen óvárosában felfedeztem a gyönyörű, patinás udvarokat, amelyekhez foghatót csak az ősi erdélyi városok régi negyedeiben találunk. A művész kiszolgáltatottsága ellensúlyozására megpróbálja a környezetéből feltérképezni, foglyul ejteni, megörökíteni, és szerelemmel szeretni mindazt, amit ugyanúgy, ugyanolyanok soha többé nem láthatunk; a szeretett és csodált tájat, amely az időben eltűnik, ahogy a boldogság is, az élet is eltűnik, ha megsemmisül valami, amiért érdemes élni.

- Milyen a kapcsolata Debrecennel?

- Múlt héten, október 17-én volt a huszonegyedik évfordulója annak, hogy kis bőröndömmel és nagy családommal leszálltunk a Nagyváradról Debrecenbe érkező vonatról. S idővel minél inkább megismertem ezt a várost, annál jobban megszerettem. Órákig csodálkoztam rá olyan helyekre, ame-

lyek mellett korábban sietve mentem el. Egy régi boltzat, kapu, ház-fal, torony, oromdíz már nemcsak önmagát jelenti, hanem a múltat, a történelmet, a teremtő akaratot, a templomok és iskolák pedig nagy szellemek élő árnyékait. Észrevettem, hogy ez a város külsejében, szellemiségében édesanya akkor is, ha néha mostoha arcát mutatja: védő, karoló, meleg ölelésű édesanya.

- Min dolgozik jelenleg?

- A harmadik naptáramat készítem Debrecenről, amelynek története kísértetiesen hasonlít az első megszületéséhez. Ezelőtt kilenc évvel a Cívus Ház meghirdetett egy pályázatot, amelyre én is készítettem négy rajzot a városról, és Madarász Gyulával megosztott első díjat kaptam. A megnyitó után odajött hozzám egy elegáns fiatalember, Tóth Gábor, és megkérdezte, hogy tudnék-e készíteni még tíz-tizen négy rajzot a városról. Mondtam, hogy természetesen, és megkérdeztem, miért. Azt válaszolta, hogy naptárat készítenék belőlük Debrecenről. Így született meg '97 októberében az első naptáram. A dolgok érdekessége, hogy ismétlik önmagukat. Ugyanis két évvel ezelőtt, egy nyári vagy tavaszi tárlaton egy barátságos úr szintén odajött hozzám, Kapusi József, ugyanezzel a kéréssel. Azt mondta, régóta figyel munkáságot, és nagy megtiszteltetés lenne számára, ha ő is készíthetne velem egy naptárat. Nemrégiben szaván fogtam, amikor nagyon kedves St. Gallen-i barátom, Szalatnay Elemér, aki Márai egy-egy alkotását lefordította német nyelvre, és megkérdezte, hogy ismerek-e nyomdászt a városban. Ekkor együtt elmentünk a Kapitális Bt. nyomdájába, és emlékeztettem Józsefet a kérésére, ötletére. Így október végén kerül nyomdába a „Szerelmem, Debrecen” című 2007-es naptár, melyben harmincnégy grafikkal találkozok

majd a művészetet kedvelő polgár. Nyolcvanhárom grafikából választottuk ki a harmincnégyet Vincze László grafikusművész barátommal, aki a naptárat tervezte. Két motívum összeszerkesztéséből, egymásra csúsztatásából készült egy harmadik, amely már egy új képi minőség.

- Ismerve alkotásait, komor, mély, zöldesszürke színekkel dolgozik, ezek a képek viszont meleg aransárga színekben vannak tartva. Miért?

- Jogos a kérdés, több okom is volt rá. Amikor a naptár tervezésekor Vincze Lacival leültünk, valóban volt egy olyan variáció, hogy minden hónapnak és évszákknak megfelelő színvilágot, alaptónust használjunk. Halványkékeket, szürkéseket, okkereket. De sok vita és beszélgetés után úgy gondoltam, és barátom igazat adott nekem, hogy mivel Debrecen színe a sárga, és nagyon sok művész dokumentum alcímeként használja „A Napba öltözött város” megnevezést, a végén a meleg aransárga mellett döntöttünk. Ez az egyik magyarázat. A másik pedig kedvenc íróm, Bohumil Hrabal egy csodálatos novellájának a címéhez kapcsolódik, amely így szól: Akarja látni arany Prágát? Nos, ha kinyitják a naptáramat, én is, ezt kérdezem a képek mögöl, csendes-sen: Akarja látni arany Debrecen?

- Hogyan értékeli az elmúlt huszonegy évet?

- Engedje meg, hogy egy nagy író gondolatával válaszoljak. Nagyon szeretem Márait. Van egy megrázó, de a szívemhez nagyon közel álló novellája, a Vidali mód-szere, amely mondhatni, ars poeti-cammá vált, s e pár sora összefoglalja a huszonegy év értékelését: „Nemsokára meg kell halnom. Művem készen áll. Tökéletesen maradt jó sorsom megóvott attól, hogy tökéleteset alkossak; ezt a becsvágyat továbbra is átengedem a műkedvelőknek.”

Kovács Fruzsina

TPL felvétele

HANG-ÁR

ÉL – a neve

Furulyák, sípok és pergő dobverés; szerelmes dallamok és gitártépés, finom hangok és vad szenvedély – ezt a kettősséget keltette életre a második születésnapját ünneplő ÉL zenekar szeptember 22-én az Unplugged Klubban.

Jó, ha egy egyetemi városban van olyan hely, ahol mindennap más izgalmas program várja a fiatalokat; ahol koncertekre, táncesetekre vagy filmvetítésre egyaránt van lehetőség. De még jobb, ha ez a hely olyan családias, hogy az évfordulóját ünneplő zenekart az együttes lógójával ellátott tortával lepi meg a tulajdonos. Hiszen igazi csemegének számított ez az este a zenés klub szeptemberi programjában. A vendégzenekar, a budapesti Yava mesterien játszó zenészei megalapozták a hangulatot egy zenei stílusokban kevert kortárs folklóresthez. Az ÉL stílusa ugyanis behatárolhatatlan.

A banda rock grunge és phichedellikus folkrock zenésze, Dickmann Roland így határozná meg: „Az együttesünk stílusa: egyszerűen él. Életképes, mert önmagában teljes egész és ott kel életre, ahol játszunk”. Ennél egy fokkal megfoghatóbb a Fábry András meghatározása – „Népzenei hatásokkal élő etno rock, egy kevés jazz és populáris beütéssel” –, aki egyébként folk, rock, funk és latin zenében van otthon.

Ha már születésnap, akkor egy kis történelem: az együttes két tagja, Kónya Levente énekes-gitáros és a már említett Dickmann Roland utcazenéléssel kezdtek. Roland furulyán, akusztikus gitáron és ütőhangszeren játszik. Majd találtak egy basszusgitárost, egy dobost, és megalakult az Átjáró nevű zenekar, amely kitűnő zenével szórakoztatta az utcán átjáró embereket, több ország városaiiban. Ez a felállás – emberi okok miatt – hamarosan

Huszi Kitti felvétele

elemeire bomlott, így a zenekar oszlopos tagjai végigpörgették az agyukon a legjobb dobosok és basszus gitárosok listását – így esett a választás Barta Levente dobosra és Fábry András basszusgitárosra, s ők igent mondtak a felkérésre: megalakult az ÉL, 2004-ben. A zenekar két éves története során több mint hatvan koncertet adott, és januárban megjelent végre az első albumuk is.

Az egyre nagyobb népszerűségüket az is bizonyítja, hogy idén az AZFESZT országos tehetségkutató versenyén elnyerték a közönségdíjat, a szakmai zsűri pedig a harmadik helyre értékelte őket. Mindezek a feltörekvő sikerek semmit sem csorbítottak az utcai zenélés megítélésén, hiszen a banda imádja ennek sajátos hangulatát, és a mai napig hódolnak e szenvedélyüknek.

A születésnapi koncert első felében dallamos rockszámok és szerelmes balladák szólaltak meg, amelyeket a közönség ülve, vagy bátortalanul a háttérbe tömörülve figyelt.

Majd számról számrá egyre több táncos lábú vendég alkotta

meg az első sort. Én fesztiválosan a földre ültem a barátaimmal, közel a színpadhoz, de ahogy elkezdődött az erőteljesebb rockzenei blokk, már nem lehetett a földön ülni – a legtöbb ember elhagyta ülőhelyét, mivel belátta: ezt a bulit a táncteren érdemes végigtombolni.

A koncert második felében előkerültek a sípok, ütőhangszerek – és a vokál, a meglévő dobok, gitárok, furulyák, valamint az ének mellé. Csak úgy harsogott a felébresztett folklórba mártott üttörő rockzene. Egyébként a zenekar repertoárjában szerepelnek kizárólag hangszeres és szöveges szerzemények is, amelyeket vegyesen játszottak. Az első visszataps után kapta az együttes a meglepetés tortát, így ez a kedves gesztus az előadás részévé vált.

A teljes kifulladásig tartott a buli, a második visszataps után szereplésüket egy számukra nosztalgikus számmal zárták: ez végigkísérte az Átjáró és az ÉL életét.

Legközelebb élőben, október 6-án, Budapesten a Fonó-Budai Zeneházban láthatjuk őket.

Kovács Fruzsina

CELLULOID

„Ezek itt mind örültek”

Sajnos, manapság nagyon kevesen szeretnek magyar filmeket nézni. Sokan teljesen elzárkóznak attól, hogy legalább egy kicsit is bepillantsanak a hazai kínálatba. Pedig tényleg nagyon színvonalas és kiváló műveket készítenek a mai világban is. Talán még azt is mondhatnánk, hogy Hollywoodot megszégyenítően jó filmeket alkotnak. Ennek legjobb példája a nemrég a mozivászonra került, Egy bolond százat csinál című film, Gyöngyössi Bence rendezésében. Amibe olyan tehetséges és jó humorú színészek is szerepelnek, mint például: Gáspár Sándor, Szabó Győző, Oroszlán Szonja és még sokan mások.

Ki ne szeretné, kinek ne tetszene az, hogy legalább egy kis időre jól kiszórakozza magát egy jómódú, tehetős ember bőrében?! Ugy, hogy

abból neki csak haszna legyen. Hát főhősünk is így gondolkodott.

László Dömötörnek a magánéletben és a munkahelyén is új utakra kellett lépnie. Mivel elvált tőle a felesége, és még ki is rúgták az anyakönyvezetői állásából.

Egyszer csak megpillantja magát a tévében, mint milliomost, és akinek csodaszép modell barátja van, és éppen Afrikában vadászik.

Ekkor jön a legjobb barátja, aki egy fagyiskocsiból árulja a mirelit ételeket, jégkrémeket, és búfejtőként bemennek egy bárba. Ahol azt hiszik róla, hogy ő az a nagymenő gazdag fickó, akit ő is látott nem olyan rég az egyik csatornán. No és innen kezd a történet bonyolódni, egyre zavarosabbá, viccesebbé válni. Főleg, hogy az ártatlannak induló éjszakai kis party a villában túl jóra sikerült. Másnap meg csak

ő és a haverja tudja, hogy az igazi Norbi meghalt, vadászat közben. De mindezt még mi más bonyolíthatná, ha nem a nők, és a kínai maffia, akik követelik rajta a négy konténer orkánkabátot. Ezért rá is uszítanak két tökéletlen, frissen szabadult gengsztert. Ezután, mindenki mindenkiről azt hiszi, hogy nem normális, mert közben még a halottnak hitt főnök is hazatér és természetesen soha nem fut össze a két „iker”, hogy tisztázódjon a félreértés. Így nem világos, miért is teszi épp az ellenkezőjét annak, amit egy perccel előtte mondott. Még pszichiátert is hívnak, aki természetesen nem az, akinek mondja magát... Majd a végén végre megoldódik minden probléma és „bolondan élnek, amíg meg nem halnak”.

Kabódi Eszter

KÖNYVMOLY

'56:10:23

E címmel jelent meg Szűk Balázs – főiskolánk óraadó tanára – verseskötete. A szerző magánkiadásában közölt költeményeket sokatmondó fotók teszik teljessé. Az erős érzelmekkel, sok esetben indulati töltéssel tűzdelt versek közt több részletben megtalálható egy lírai ihlettségű prózai mű: Gyémántdiplomát édesapámnak...

A kötetről – amely egy fajta vezeklésnek is tekinthető a kamaszcsínyekért... - a szerző a következőket írja: „Ez a ciklus nem történelmi olvasat, hanem '56 szellemének bennem élő ideálképe, s az ideálkép kifosztásának – amit a rendszerváltás óta minden kormány módszeresen elvégzett – lelki dokumentálása.”

Szűk Balázs

Langy tankok, lépcsős szavak

Álmok mélyében langy tankok, Sóvár városfényben bankok Fosztják a múltat s a jelent, De ki termi meg az igent: Tavaszi tagadást s imát, Lépcsős szokat, botló hibát, A megbocsátás melegét, Ravaszgáunk minden hevét? (2000)

Angyal Ádám felvétele

TÁRLAT

A fénykép ereje

Azt hihetnénk, hogy bárki tud jó fotót készíteni. Csak egy fényképezőgép kell hozzá, és néhány jó témát kell találni. A hivatásos fotózás azonban ennél sokkal több. Ehhez a szakmához tehetség és művészi hajlam szükséges. Tehát valami olyan többlet, amely kiemeli az amatőrök táborából az igazán jó fotósokat. Ezt a többletet magunk is megismerhetjük az idén huszonegyedik alkalommal megrendezett Magyar Sajtófotókiállításán. A versenyen több száz pályázó több ezer fényképe versengett a díjakért. A szakértő zsűri által a 2005. év legjobbnak ítélt sajtófotóit Budapesten kívül kizárólag Debrecenben mutatták be. A képek városunkban szeptember 21. és október 9. között voltak kiállítva a Malompark Bevásárlóközpont emeletén és a Kölcsey Központban. A fotók felidéznek a tavalyi év fontos és/vagy érdekes politikai, művészeti és sporteseményeit.

település szegénységét mutatja be a sorozat. Ám nemcsak az emberek, hanem a természet és az állatok is a fotósok ihletadói voltak a tavalyi évben. Az egyik díjazott, Kovács Attila Tandemrepülés című fotójában azt a pillatatot örökítette meg, amikor egy rétisas repülés közben karmjai között egy vadkacsát tart. A kacsaszárnyait a sas lábával lefogja, ám a zsákmány repülési ösztönétől nem tud megszabadulni, így a két madár – a vadász és az áldozat – együtt repülnek.

A csaknem négyszáz fotóból álló kiállítás – amelyen mások között Derencsényi Istvánnak, a Debreceni hetilap fotóriporterének kitűnő munkája is szerepel – minden látogatónak mást és mást úzen. A kiállításra ellátogatóknak nincs is más dolguk, csak élvezni a jobbnál jobb felvételeket, és felidézni a múlt év szomorú és vidám eseményeit.

Szondi Réka

Derencsényi István egy másik felvétele

Új rekordok – új versenyen

Elsőként rendezték meg az IAAF utcai futó-világajnokságot, amelyen ötvenhárom ország több mint kétszáz versenyzője vett részt. Az atlétikai sporteseménynek Debrecen adott otthont október 8-án. Új világcúcs született, és Gyula Istvánról is megemlékeztek.

A világon először rendezték meg az IAAF utcai futó-világajnokságot, amely a fél maratonit váltotta föl, a versenyzőknek 20 km-es távot kellett megtenniük, négy körön keresztül. Eritrea, Kenya, Katar és számos más ország versenyzői bizonyíthaták a cívisvárosban. A magyar színeket öt női és szintén öt férfiversenyző képviselte, soraiban Kálovics Anikóval – a magyar atlétikai válogatott tagjával –, aki már számos tornán mutatkozott be. A legjobb eredményei közé tartozik a magyar bajnoki cím és az Európa-bajnoki mezei futóverseny bronzérme. A verseny nemcsak az egyéni megmérettetésre, hanem a csapatban való szereplésre is alkalmas nyújtott.

A gyönyörű napsütéses idő, a lelkes szurkolók, és a minden igényt kielégítő rendezvény – mely állami finanszírozás nélkül történt – meghozta az eredményét.

Hazai versenyzőink kiváló teljesítményt nyújtottak ezen a hétvégén. A magyar bajnok célja volt az első húsz versenyző közé jutás, melyet tizenegyedik helyezéssel nemcsak teljesített, de az új országos csúcs elérésével – elmondása alapján – bőven felülmúlta magát.

Kálovics Anikó remeklése mellett tanúi lehettünk még Simona Staim, Rakonczai Beáta, Vajda Zsu-

Angyal Ádám felvétele

zsanna egyéni versengéseinek. Férfi honfitársaiknál is megvolt a tisztas helytállás, Kedves Roland, Juhász András, Tóth Tamás, Soós Dániel, és Csillag Balázs is egyaránt jól teljesítettek.

A jó hangulatot ezek után csak fokozta a szurkolókban a külföldi atléták kiváló teljesítménye. A nőknél a holland Lornah Kiplagath és a román Constantina Tomescu között a táv egész ideje alatt szoros volt a verseny. Végül a jobban hajrázó holland 1:03.21-es idejével új világcúcsot futott, megdöntve ezzel a brit Paula Radcliff öt éves rekordját.

Ezek után a férfiak állhattak rajthoz. Bár a helyi eseményeket kommentáló bementő úgy indította el az urak versenyét, hogy itt nincs túl sok esély világcúcs-döntésre, ehhez képest – valószínűleg a tudósító nagy meglepetésére – az eritreai Zernesay Tadesse 56.01-es idejével mindössze 12 másodperccel maradt el a csúcsot tartó etiópai Debrecen idejétől.

A csapatversenyekbe nemzetként a három legjobb időt futó

atléta eredményei számítottak bele, így a férfiaknál Kenya, míg a nőknél Etiópia futói állhattak a dobogó legfelső fokára.

Városunk így az elmúlt évek számos sporteseménye után ismét világveteményt rendezhetett, melynek jelentős mozzanata, hogy Gyulai Istvánra – a Nemzetközi Atlétikai Szövetség egykori főtitkára – emlékeztek, az Oláh Gábor utcai atlétikai stadiont a néhai sportriporter nevére keresztelték. Debrecen ezzel köszönte meg Gyulai Istvánnak a városért tett munkásságát, és egybekötte a versennyel, tiszteltgette a neve előtt.

Az átadáson tiszteletét tette az IAAF szenegáli elnöke, Lamine Diack, akit a munkakapcsolaton kívül barátság is fűzött az egykori sprinterhez.

A cívisvárosiak ismét megmutatták, hogy egyaránt alkalmasak nemzeti és nemzetközi megmérettetések lebonyolítására, magasra téve ezzel a mércét Udinese városának, amely a 2007-es évre nyerte el a rendezés jogát.

Varga Eszter

Éremeső Zadarban

73 éremmel tértek haza a mieink

A kickboxnak immár kimondott célja az olimpiára kerülés – nyilatkozta Zrínyi Miklós szövetségi kapitány. Huszonhárom arannyal tért haza Horvátországból a nyolcvanhat tagú magyar – kadett és junior korosztályú – delegáció a szeptember 26. és október 1. között megrendezett kickbox-világajnokságról.

A horvátországi Zadar városában rendezték meg a kadett és junior kickbox-világajnokságot. A versenyen a hivatalos adatok szerint 46 ország 1455 versenyzője mérkőzött meg egymással.

A magyar küldöttség rekordszámú résztvevővel képviseltette hazánkat. Debrecenből hat fiatal sportoló vett részt a kontinens viadalán. Nemzetenként egy kategórián belül, két-két versenyző indulhatott. Már a sportesemény első két napján harmincnégy versenyzőnk verekedett be magát a legjobbak közé. Ez igen szép teljesítmény, hisz ennyi döntőse még nem volt a magyar kickboxnak.

Végül a Zrínyi Miklós által irányított csapat 23 arany, 14 ezüst és 36 bronzéremmel végzett, az érem-

táblázat harmadik helyén, Oroszország és a házigazda horvátok mögött. A hazai gárda legjobban a Semi-contactban teljesített. A torna legeredményesebb magyarja Molnár Mónika lett: az előbb említett számban és Light-contactban is egyaránt a dobogó tetejére állhatott.

Magyar világbajnok semi-contact kategóriában: Jakus Gábor, Molnár Gábor, Varga László, Veres Alex, Veres Richárd, Kói Tamás, Gömbös László, Móradi Zsolt, Veres Mercédesz, Kádás Adrienn, Hancz Nelli, Kondár Anna és – a torna legjobbjai – Molnár Mónika lett.

Light-contactban Kiss Szixtus Számuel, Hartmann Balázs, Benedek Zsolt, Szabó László, Busa Andrea, Wágner Vivien, Molnár Mónika és Dancsecs Bojana nyerte a „legfenyesebb” érmet.

Ezenkívül Thai-kickboxban és Aero-kickboxban jeleskedtek sportolóink, előbbi csoportban Kiss Beatrix, az utóbbiban Tóth Tímea, Busa Gabriella és Szécsi Anett győzött.

A szövetségi kapitány sikeresnek értékelte a világbajnokságot.

Oláh Ákos

A kitartás gyümölcse

Tar Anita – sportban mindig aktuális

Gyermekkorától meghatározó szerepet játszik az életében a sport, a mozgás, amely egyfajta doppingszerként is szolgálja minden napját Tar Anitának, a Kőlcsey-főiskola hallgatójának és a Debreceni Főnix új hír- és sportszerkesztőjének, aki ebben a hónapban újra fitnessversenyen vett részt.

Hétéves korától aktív szereplője a sportéletnek, hiszen tíz éven keresztül kézilabdázott. A „kézi” és egy év kihagyás után kezdett el egyre intenzívebben érdeklődni a fitness iránt – ez csak tetőződött egy debreceni fitnessklub-tulajdonos versenyzői ajánlatával. Természetesen élt a lehetőséggel: azóta folyamatosan készül a kihívásokra.

Az első megmérettetés idén áron, egy nemzetközi versenyen, Pozsonyban volt. Fitnessmodellként ötödik helyezést ért el; október 14-én, a budapesti superbodys versenyen szintén ötödik lett.

– Egy ilyen verseny úgy zajlik, hogy a színpadon bemutatjuk a négy alapállást. A bírók a test harmonikus felépítésén kívül a kisu-gárzást is pontozzák – jelzi Anita. Ehhez a sporthoz is természetesen hozzátartozik a megfelelő étrend. A versenydiéta a megmérettetés előtt hat héttel kezdődik...

– Hatalmas áldozatokkal jár mindez, és óriási akaraterőt igényel, hisz’ aki ezt elkezd, annak töretlenül kell tartania az edzéstervet és a diétát. A kitartás a végén meghozza a gyümölcset – mondja Anita. – A sporton kívül másik szerelmem is van: az újságírás. Úgy érzem, ez életre szóló kötődés lesz. Az első cikkem írása közben alakult ki bennem ez a vonzalom a szakma iránt, mely azóta a szenvedélyem-

Tar Csabáné felvétele

mé vált; különösen örülök, hogy mostantól szerkesztő lehetek a lapnál. Folyamatosan új tervek fogalmazódnak meg bennem, újabb és újabb célokat tűzök ki, melyeket meg akarok és meg is fogok valósítani; szerintem így érdemes élni. Fontos, hogy ne legyünk céltalanok, hogy lássuk meg a jövőben leküzdendő akadályokat, hiszen ezek napról napra motivációt jelentenek. Ha ezeket látjuk és felismerjük, már csak el kell érniük őket... Soha nem szabad félúton megállni, hiszen csak így van értelme. Számomra nem létezik lehetetlen. Úgy gondolom, ha valamit megálmodunk, azt el tudjuk érni, ez csak akarat kérdése.

Anita a Kőlcsey-főiskola mellett párhuzamosan a Semmelweis-egyetemre is jár, fitness-testépítő szakadói tanfolyamra. A későbbiekben még a Rendőrtisztviselői Főiskolát is szeretné elvégezni.

K. B.

„Fit and Beauty”-modellek versenye

Tímea Majorova újra Debrecenben

Az évtized fitnessmodelljével, Tímea Majorovával, emellett a világ legelismertebb testépítőivel – köztük Dennis James-szel – találkozhattak a sportág kedvelői a Fitparádén, október 7-én. A debreceni Főnix csarnokban – többek között – fitnessmodellek bemutatóját csodálhatta meg a közönség.

– Mindig arról álmodoztam, hogy profi fitnessversenyző leszek – mondta Tímea Majorova. – Mindig egészséges életmódot akartam élni, jó formában, egyfajta példaképként a nők számára, egészséges, erős, sportos nőként.

Valóban példaképe ma már csaknem minden nőnek, akihez közel áll a sport, még inkább a fitness és az egészséges életmód. Az álma valóra vált. A sokévnnyi kemény munkájának megérett a gyümölcse. De egykor ő sem volt példakép, sem világbajnok, sőt még versenyző sem. Neki is volt első edzése, amikor először fogta kezébe a kézi súlyzót, s volt egy napja, amikor eldöntötte: versenyző lesz. – Lenni akartam valaki – emlékezik

vissza a kezdetekre. Tizenhat éves volt, amikor megnyerte a Miss Szlovákia szépségversenyt. Ezzel hazájában ismertté vált, ezután kezdett edzőterembe járni, főleg aerobikozni, ugyanis a fitness – amely akkor még nem volt önálló sportág – a világban ismeretlen volt, maga a mozgásforma is gyerekcipőben járt. Tímeát – elmondása szerint – ebben az időben csak az édesanyja biztatta, ő volt az egyetlen, aki hitt benne, és aki támogatta a fitness-karrieréről szőtt álmait. Tizennyolc éves volt, amikor első versenyén részt vett, s második helyezést ért el. Majd a következő évben megnyerte a Szlovák Bajnokságot. Két év múlva megszerezte az Európabajnoki címet Franciaországban, és ugyanebben az évben a világbajnoki aranyat is magáénak tudhatta. Ezzel profi versenyzővé vált, és kvalifikáltak a New York-i olimpiára. Tizenegyedik helyezésként végzett. Elindult a karrierje... S meg sem állt Los Angelesig. – Úgy érzem mindent elértem, amire vágytam – mondja elégedetten. Lehet is elégedett, hiszen ma már ő a fitnessmodellek bálványja.

A fitnesskirálynő nevével fémjelzett kétnapos rendezvény fő eseménye, a Tímea Majorova „Fit and Beauty Model”-verseny volt, amelyre olyan fitnessmodellek jelentkezését várták, akik szépek, izmosak – még a nőiesség határain belül. Tehát megjelenésükkel képviselnek mindent, amit magába foglal a női fitness és szépség. További kitétel volt, a finoman kidolgozott izomzat, zsírintes tónusok; arányos, szimmetrikus felépítés; egyszerűen, hogy maximális esztétikumot nyújtsanak.

Az első helyezett, egy amerikai magazin címlapfotózására kapott meghívót, ezenkívül szerepelhet a „leg fittebb modell” – Tímea – honlapján, ahol még inkább csillogtathatja bájait.

Az ország különböző pontjairól érkeztek a hölgyek, akik – szombaton délután öt órakor – közel harmincan pózoltak a színpadon. Városunkat a Vezér Fitness sportolói képviselték, Csige Katalin az előkelő negyedik helyen végzett, míg Gábor Adrienn – a rövid felkészülés ellenére – jól teljesített.

Tar Anita